

21. januar 2024 - 3. nedelja med letom

Jon 3,1-5.10

Naš nedeljski starozavezni odlomek je središče in obenem srce svetopisemske knjige, ki se imenuje po preroku Jonu. Če hočemo spoznati pravo vrednost Jonove knjige, se je treba najprej znebiti misli, da gre za neko zgodovinsko pripoved. Manjkajo namreč vse lastnosti pripovedi neke pripovedi, ki je vezana na osebno zgodovino nekega preroka. To drži tudi, če pisec veže svojo pripoved na osebo preroka, ki ga poznamo iz zgodovine. To je Jona Ben-Amittái, ki je omenjen v Drugi knjigi kraljev (34,25) kot sodobnik Jeróboama II., ki je vladal v severnem kraljestvu (Samarija) v letih 788-747 pred Kr., omenja ga pa tudi prerok Amos, ki je napovedal izraelsko osvojitvev Transjordanije. Po svojih značilnosti (jeziku, besednem zakladu, sklicevanjih) pa knjižica izhaja iz časa po babilonskem izgnanstvu, nekje okrog leta 450 po Kr. Literarno gledano spada med poučne spise in sicer midraš hagadá, slikovita razlaga svetopisemskih knjig.

Namen knjižice je pokazati, da je Božja ljubezen usmiljena in odpušča vsem.

Jona (kar pomeni "golob") je čisto izmišljeno ime. Jonova knjiga ljudem dopoveduje, da je Božja ljubezen usmiljena in odpušča vsem, tudi najslabšim poganom, če se le spreobrnejo. Prvi dve poglavji obravnavata Jonov poskus pobegniti Božji zapovedi in dogodke na morju, naš odlomek pa govori o Jonovem oznanjevanju pokore v Ninivah, kjer so sprejeli oznanilo, se pokorili in dosegli Božje odpuščanje. Vprašanje, ali se je vse res tako zgodilo, je čisto odveč. Važen je nauk odlomka: Božja odrešilna volja se udejanja v širokosrčnosti in usmiljenju. Ta Božja volja je prisotna tudi danes, ni pa nujno, da zadeva samo člane Cerkve, pač pa od nas zahteva, da nikomur ne želimo hudega po Kristusovih besedah: »Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli.« Je pa seveda istočasno tudi grožnja trdovratnim in kot vsaka svetopisemska resnica ima tudi ta večno veljavo in velja tudi v našem času. Nobenega smisla nima bežati pred Bogom. Nad vsakomer se izkaže Božja pravičnost prej ali slej, pa naj se piše Jona ali kako drugače.

2. nedelja med letom - 14. januar 2024

1Sam 3,3-10.19

Letošnje nedelje med letom od božiča do posta začnemo z odlomkom iz Prve Samuelove knjige, ki govori o tem, kako je bil Samuel poklican za sodnika oziroma preroka. V hebrejski bibliji je samo ena Samuelova knjiga, ki pa so jo prevajalci v grščino razdelili v dve. Čez čas so jima pridružili še dve knjigi, ki ju poznamo pod imenom Prva in Druga knjiga kraljev. Vse štiri so poimenovali Knjige kraljestev. Potem so se vrnili na prejšnjo delitev; tako imamo dve Samuelovi knjigi in dve Knjigi kraljev.

Po smrti Mojzesovega naslednika se je začela doba sodnikov približno v času 1260 do 1040 pred Kr. Izrael je še vedno zgolj skupnost rodov, ki so bili med seboj dokaj slabo povezani. Z viškom Samuelove zgodbe, s klicem k preroški službi, ki je predmet nedeljskega berila se v Samuelovih knjigah začenja napredujoče oblikovanje Izraela v državo, sprva naporno in počasno, potem pa vedno bolj metodično. Samuelov poklic spada tja v 11. stoletje pred Kristusom in Samuel je bil človek prehoda, ki je med ljudstvom opravljal poslanstvo preroškega posredništva. Njegova zasluga je bila, da je rešil Izrael iz težkega narodnega in verskega položaja, v katerega je zašel v času sodnikov: pomanjkanje edinosti med rodovi, pritisk Filistejcev, mešanje na Sinaju razodete vere s kanaanskimi verstvi in hud moralni propad. Znamenje tega propada je bila izguba skrinje zaveze, ki je bila narodno svetišče. Čeprav je Samuel postavil Savla za prvega kralja, je prelomil z njim in podprl Davida, ki je zedinil rodove.

Način, kako je bil Samuel poklican je značilen za vse njegovo življenje. Zgodilo se je v svetišču v Šilo - jeruzalemskega templja tedaj še ni bilo, središče Jeruzalema, Sion, pa je bil v vokah poganskih Jebusejcev. Samuelov odgovor na Božji klic je bil: »Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša.« To naj bo tudi naš stalni odgovor Bogu. In nikar se ne izgovarjajmo, češ da Božjega klica ne slišimo. Bog lahko kliče na

različne načine. Ne le v spanju in sanjah, ampak tudi z vsakdanjimi dogodki in srečanji. Le dobro voljo je treba imeti in in ne se delati gluhega zaradi komodnosti, pa bomo lahko postali uspešni Božji sodelavci.

Jezusov krst - 7. januar 2024

Iz 55,1-11

Če bi si ogledali seznam starozaveznih besedil na nedelje in praznike v bogoslužnem letu B (taki sezname seveda obstojajo), bi bili verjetno presenečeni ob ugotovitvi, da odlomek, ki ga beremo iz zaključka Knjige tolažbe ali Devteroizaija na nedeljo Jezusovega krsta, nastopi tudi kot eno izmed beril ob praznovanju velikonočne vigilije, torej Velike sobote. To nas opominja, da so Izraelci zgodovino pojmovali drugače, kot jo pojmujejo mi. Nam zgodovinsko poročanje o dogodkih določa njihovo časovno zaporedje, pri Izraelcih pa to ni glavno merilo. Vsa izraelska zgodovina je osredotočena na Božjo obljubo odrešenja. Večinoma se tega načela drži tudi izbor beril v liturgičnem praznovanju. Tako nas ne sme vznemirjati, da poročilo o Gospodovem razglašenju (obisk Modrih, sv. Trije Kralji), ki je postavljen v Jezusovo zgodnje otroštvo, sledi poročilo o Jezusovem krstu, ki je na začetku njegovega javnega delovanja, vmes je pa kakih trideset let, saj noben Izraelec in smel javno nastopati, dokler ni bil trideset let star. Lahko se je prej poročil in imel otroke, javno pa ni smel nastopati.

V svojem sporočilu je Devteroizaija, pisec Knjige tolažbe v babilonskem izgnanstvu (njegovega imena ne poznamo), dal poseben pomen tej teologiji Božje odrešilne dejavnosti. Seveda bi se morali, če bi hoteli biti natančni, ustaviti pri razlagi posameznih trditev. Tega si pa zaradi časovnih omejitev ne moremo privoščiti. Zato se bomo omejili na sklepe, ki nam jih taka poglobljena raziskava, nudi.

Tako v Stari kot v Novi zavezi Bog daje slišati povabilo k sodelovanju pri darovih

odrešenja. Na različne načine uporablja podobo gostije, dokler ne pride do prave pojedine, ki je evharistija. Človeku ni prepuščeno, ali bo povabilo na gostijo sprejel, ali ne. Vsa ta povabila so izrečena v obliki ukaza, tudi pri evharistiji: »Vzemite in jejte; vzemite in pijte.« Človek se mora truditi, da pride do odrešenja: mora prihajati, jesti, poslušati. Kljub temu pa polnost življenja ostane Božji dar in ne človekova zasluga.

Božja beseda je bolj stvariteljska moč poslana svetu, kot pa sporočilo Božjih misli (glej prvi dve poglavji 1Mz). Kot besedi polni obljub, ji je človek podrejen od začrtka svojega bivanja kot vernik. Beseda ostaja neskončno višja, je izraz Božjih načrtov, ki so popolnoma drugačni od človeških. To lahko skupnost vrže v krizo, toda Božja beseda jo vabi k veri in zaupanju.

Kakšen je položaj krščenih glede na besedilo berila? Najprej mora biti povabilo k odrešenju sprejeto z vedno novo pozornostjo. Različnost Božjih misli in potov pomeni opozorilo in hkrati potrdilo.

Ostane potreba podvreči se Božji besedi in obljubi, da bi mogla oblikovati življenje in prihodnost, vlivati zaupanje, končno pa tudi slaviti Boga.

Sveta Družina - 31. december 2023

1Mz 15,1-6; 21,1-3

Berilo iz Prve Mojzesove knjige (Géneze), ki ga knjiga beril za leto B predpisuje za praznik Svete Družine, na prvi pogled nima nič opraviti s Sveto Družino, saj govori o prvi zavezi, ki jo je Bog sklenil z Abrahamom, tedaj še Abramom. Če pa besedilo natančno preberemo in posežemo še nazaj v čas, ki pokriva Abramovo selitev iz Ura najprej daleč na sever v Harán, ko pa so že mislili, da je to njihova nova domovina, ki je z obiljem pašnikov obljubljala zložno nomadsko življenje, so se morali spet dvigniti in napotiti nazaj proti jugu, vendar to pot niso ostali več v bogati Mezopotamiji med rekama Evfratom in Tigrisom. Tu se je začelo tisto,

zaradi česar je bil ta odlomek izbran z berilo na nedeljo svete Družine.

Tista rdeča nit, ki se bolj ali manj očitno vleče skozi vso zgodovino človeškega rodu, dobiva z Abrahamovo družino točno določeno okolje. Bog Abrama preimenuje in očak postane Abraham. Podelitev novega imena pomeni pri Semitih posvetitev za neko novo nalogo. Za Abrahamovo družino je ta naloga med ljudmi, ki so verovali v množico bogov, pričevati z življenjem za enega Boga in njegovo obljubo odrešenja. To je posebno poudarjeno ob darovanju edinega sina in dediča Izaka, ko je Abraham, ko je prelomil z uveljavljeno tradicijo krvavega darovanja prvorojencev in ga namesto tega posvetil za naslednika in varuha Božje obljube odrešenja.

To rdečo nit bi lahko zasledovali preko Egiptovskega Jožefa in izhoda Izraelcev iz Egipta, preko Jozueta in sodnikov do zadnjega od njih, Samuela, ki Izraelcem dá kralja Davida in s tem iz brezoblične skupnosti rodov napravi narod, v katerem je poslej kralj odgovoren za čuvanje Božje obljube odrešenja. In ta obljuba se po dolgih tisočletjih izpolni v Sveti Družini, ki jo danes praznujemo.

S Sveto Družino pa je Bog pokazal tudi, kako zelo ceni svoj poseg v zgodovino človeštva. Za mater Odrešeniku izbrano dekle je obvaroval vsakega madeža preteklosti, za varuha pa je izbral moža, ki mu ni bilo mogoče kaj očitati. Zato je Sveta Družina zgled, kakšne naj bi bile krščanske družine: skupnost moža in žene, ki otrokom omogočata najboljšo vzgojo in sta zato na stara leta deležna vse skrbi, kar je še posebej pomembno v časih, ko je spet postalo moderno uničevanje družine, ki se je začelo s komunizmom in se nadaljuje pod vlado, ki, razen svoje nesposobnosti, nima kaj pokazati. Naša dolžnost je torej moliti za krščanske družine, kar pomeni tudi za odhod vlade, kamor spada: na smetišče zgodovine.

Nežno trkanje

Stara alpska božična pesem se začinja z vprašanjem: »Kdo trka še?« To je vprašanje ljudi, ki sedijo v svoji hiši v topli sobi pri pogrjnjeni mizi v prijetni družabnosti.

Na vprašanje pesmi odgovarjata plašna glasova Marije in Jožefa, ki želita vstopiti, proseč prenočišča zase in še ne rojenega otroka, Kristusa. Sprva prosita zaman. Sveta družina mora ostati zunaj. Bog je kot človek na poti k ljudem zavrnen.

Božični evangelij ni samo pripoved o nekem dogodku izpred več kakor 2000 let. Trkanje na vrata odtlej ni prenehalo in tudi ni samo na vrata drugih ljudi, marveč na vrata vsakega od nas. »Kdo trka še?« sprašuje pesem. Najprej so ljudje, ki stojijo pred našimi vrati, večkrat zelo diskretno, plašno, da se zlahka presliši. To so spregledani, samotni, bolni, duševno lačni ljudje, mogoče iz soseščine. Potem pa so daleč stanujoči, ki so tudi telesno lačni, ljudje zlasti z juga zemlje.

V teh ljudeh trka sam Jezus, kajti betlehemsko Dete je kot odrasel mož rekel: »Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). In Jezus je tudi rekel: »Česar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili« (Mt 25,45).

Toda Bog ne prihaja k nam samo posredno, po ljudeh, on sam stoji, v podobi rečeno, pred našimi vrati. On sam trka kot glas naše vesti. Ne udarja močno, ni nasilen. Tih je in ne kaže nam svoje moči, marveč svojo ljubeznivost, da bi ga tudi mi ljubili. Pri mnogih zasebnih vratih in tudi pri mnogih družbenih vratih je Bog danes obravnavan kot berač, ki se ga odpravi z bežno pozornostjo ali pa sploh odkloni. Frančišek Asiški je nekoč na cesti jokal, ko se je z bolečino zavedel, da večne Božje ljubezni večina ljudi ne ljubi.

4. adventna nedelja - 24. december 2023

2Sam 7,1-5.8-11.16

Kralj David se je po vseh uspešnih borbah in utrjevanju svojega kraljestva odločil postaviti skrinji zaveze primerno svetišče namesto šotor, v katerem je potovala po puščavi. Prerok Natan njegovo namero najprej odobri, naslednji dan pa po

Božjem naročilu sporoči Davidu, naj se s templjem ne ukvarja, ker ga bo zidal njegov sin. Sporočilo zaključí z obljubo: »Tvoja hiša in tvoje kraljestvo bosta obstala pred teboj na veke in tvoj prestol bo utrjen na veke.« Očitno gre tukaj za delitev nalog. Davidu je bilo poverjeno predvsem utrjevanje edinosti izvoljenega naroda kot politične enote in zadnja ozemeljska borba, kjer je šlo prav za Jeruzalem, saj so na griču Sionu še vedno živeli in vladali poganski Jebusejci. Gradnja osrednjega, kar se da bogatega svetišča, se je lahko začela šele, ko so bili ti problemi rešeni. Kot običajno v Svetem pismu se tudi tukaj pod besedami, ki se nanašajo na zemeljske stvarnosti skriva duhovni pomen. Davidovo kraljestvo se je ohranilo v novozaveznem Božjem ljudstvu, ki je Cerkev. Tempelj, ki je bil prvič razrušen ob začetku babilonskega izgnanstva, drugič pa leta 70 po Kristusu, še vedno obstoja v tolikih cerkvah na svetu. In skrinja zaveze, ki je ob izgnanstvu izginila neznano kam, je bila samo predpodoba evharističnega Kristusa med nami. Kakor so mnoge naše cerkve nadomestile svojo predpodobo - jeruzalemski tempelj, tako je evharistija nadomestila skrinjo zaveze in celotni advent nadomestuje starozavezno pričakovanje Odrešenika.

3. adventna nedelja - 17. december 2023

Gaudete - veselite se!

Iz 61,1-2.10-11

Starozavezno berilo tretje adventne nedelje je osrednje sporočilo tretjega dela knjige, ki nosi ime preroka Izaija, je pa nastal daleč od časa preroka samega, zato ga imenujemo Tritoizaija, torej tretji Izaija, ki je nastal v času tik pred koncem babilonskega izgnanstva.

Odlomek je zložen iz dveh delov. V prvem je jasna podoba Božjega poslanca, ki

oznanja blagovest ubogim in vse, kar je z njo povezano. Seveda so primerjave vzete iz stare zaveze, predvsem iz časa izgnanstva, ko je vsa bodočnost usmerjena na povratek vobljubljeno deželo: »Duh Gospoda Boga je nad menoj, ker me je Gospod mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim, da povežem strte v srcu, da okličem jetnikom prostost, zapornikom osvoboditev, da oznanim leto Gospodove milosti«. V drugem delu pa je odgovor skupnosti, ki se bližnje osvoboditve veseli, zaveda pa se tudi svoje odgovornosti pred Bogom, saj zaključuje: »Silno se veselim v Gospodu... Zakaj odel me je z oblačilom odrešenja, ovil me je z ogrinjalom pravičnosti... Tako bo Gospod Bog dal poganjati pravičnost in hvalo pred vsemi narodi.« Zaupanje v Božji poseg je dolžnost, ki jo nagovorjena skupnost čuti in izpolnjuje.

In kakšen je pomen besedila za novo zavezo? Jezus je Božji poslanec, prejel je poslanstvo in sredstva, da ga opravi, predvsem krst in dar Svetega Duha. On je oznanjevalec, saj mora oznanjevati Božje odrešilno delo. Vsebina poslanstva je odrešeneje, posredovanje milosti. Poslanstvo pa je tudi uresničenje preroških obljub. Čas pričakovanja Odrešenika je čas veselja: z njim se začenja Božje kraljestvo na zemlji.

In smisel Jezusovega poslanstva za kristjane 21. stoletja? Za Izraelce v izgnanstvu je zaupanje v Božji poseg dolžnost, ki jo v prvem delu nagovorjena skupnost čuti in izpolnjuje, kot na to pove drugi del našega odlomka. Za kristjane je Jezusovo poslanstvo dolžnost, ki jo spozna kot svojo in jo je treba posredovati današnjemu svetu. Za širjenje tega poslanstva so razne protestne manifestacije, ki smo jim danes priča in se jih morda tudi udeležujemo, sicer koristne, vendar ne zadoščajo. Ne gre pozabiti, da je hudič, ki je obsedel tiste, ki so se polastili oblasti, dovolj močan, da svoje sodelavce potrjuje v njihovem napuhu, da kljub svoji nesposobnosti vztrajajo na svojih položajih s pomočjo laži, ki jih trosijo čim odprejo usta in kratijo ljudem osnovne človekove pravice, kot je to, na primer, svoboda govora. Božje kraljestvo na zemlji se je že začelo s Kristusovim darovanjem na križu, se bo pa širilo samo s posredovanjem Svetega Duha. In prositi zanj z vztrajno molitvijo je dolžnost nas vseh, ki smo pričevalci za novozavezno Božje kraljestvo.

2. adventna nedelja - 10. december 2023

Iz 40,1-5.9-11

Kot prejšnjo nedeljo je tudi na drugo adventno nedeljo starozavezni odlomek iz Knjige tolažbe in sicer iz njenega uvoda. Knjiga tolažbe je nastala v času babilonskega izgnanstva, vendar že proti njegovemu koncu, le malo pred letom 538 pred Kristusom. Njen pisec neznanega imena, ki ga imenujemo Devteroizaija, to je "drugi Izaija" je eden od prerokov v izgnanstvu, odlomek pa je prolog ali uvod, ki napoveduje vsebino in ima v Devteroizaiju enak pomen, kot ga ima prolog Janezovega evangelija ("v začetku je bila Beseda") v celotnem evangeliju. To nam razloži slovesni ton, s katerim so na hitro in zgoščeno napovedane misli in bistveni motivi teologije neznanega preroka.

Tako imamo v besedilu nedeljskega berila štiri enote, če upoštevamo tudi tiste, ki so v berilu iz neznanih razlogov izpuščene.

Prva (40,1-2): »Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog. Govorite hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kaznen za vse svoje grehe.« Te besede izgovarja Jahvé in se obrača na nebeški dvor, posredno pa tudi na preroka.

Druga (40,3-5): Glas (nebeškega bitja) kliče: V puščavi pripravite pot Gospodu, zravajte v puščavi cesto našemu Bogu! Vsaka dolina naj se vzdigne in vsak hrib in grič naj se poniža, kar je vijugasto, naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina. Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in videlo ga bo hkrati vse meso, kajti Gospodova usta so govorila.«

Tretja (40,6-8): Glas (nebeškega bitja) pravi: »Kliči!« Pa rečem: »Kaj naj kličem?« (in dobi odgovor) »Vse meso je trava, vsa njegova dobrota kot cvetica na polju. Trava se posuši, cvetica ovane, ko Gospodov dih pihne vanjo; zares, ljudstvo je trava. Trava se posuši, cvetica ovane, beseda našega Boga pa obstane na veke.«

Četrta (40,9-11): Glas preroka, ki spodbuja svoje ljudstvo, poosebljeno v Sionu

(Jeruzalemu): Povzpni se na visoko goro, znanilka veselja, Sion, močno povzdigni svoj glas, znanilka veselja, Jeruzalem, povzdigni ga, ne boj se! Povej Judovim mestom: »Glejte, vaš Bog! Glejte, Gospod Bog prihaja z močjo, njegov lakot vlada zanj. Glejte, njegovo plačilo je z njim, njegovo povračilo pred njim. Kakor pastir pase svojo čredo, jo zbira s svojim laktom, jagnjeta nosi v svojem naročju, počasi vodi doječe.«

Iz opisa položaja ljudstva, ki pričakuje osvoboditev, pa je mogoče najti bistvene poteze, ki so veljavne v vsakem času. Položaj vsakega človeka, kristjana pa še posebno, je izgnanstvo: živi daleč od svoje prave domovine, nima na zemlji svojega stalnega bivališča, posledice pa so utrujenost, negotovost, pomanjkanje razumevanja, potreba po tolažbi. Naša krščanska skupnost je skoraj zadnjih sto let podobna izvoljenemu ljudstvu v babilonskem izgnanstvu, da ne govorimo od zadnjem letu, ko je ves narod postal žrtev pijavk, ki so si prigoljufale oblast in jih ni treba imenovati, saj vsi vemo, za koga gre.

Starozavezno izvoljeno ljudstvo je doseglo rešitev, ko se je v izgnanstvu spokorilo in se spet zbralo okrog svojega Boga. To kaže pot rešitve tudi nam: zbirati se k češčenju Boga pri evharistični daritvi ter veselo oznanilo, ki ga slišimo, posredovati tudi drugim.

1. adventna nedelja - 3. december 2023

Začetek tedna Karitas

Iz 63,16-17.19;64,2-7

Sveto pismo, kot ga poznamo danes, je zbirka knjig, ki so nastajale in bile preoblikovane skozi dolga stoletja, časovno pa pokrivajo ves čas človekovega

bivanja na zemlji in razodetja, ki ga je človeški rod prejemal od Boga preko različnih piscev in urejevalcev besedila. Seveda to ni popis zgodovine v našem pomenu besede, pač pa prikaz tiste vsebinske rdeče niti, ki se vleče skozi vse njegove dele: stvarjenje človeka, greh nepokorščine Bogu ter obljuba odrešenja. Ta rdeča nit stopi v zgodovino nekako 2000 let pred Kristusom z Abrahamom in njegovim rodом, ki se počasi preoblikuje iz rodovne skupnosti v narod, ki se ga Izraelci začno zavedati z nastopom kraljestva okrog leta 1.000 pred Kr.

V preroški tretji del Izaijeve knjige (Tritoisaia, Iz pogl. 56-66) je vključen tudi prošnji psalm, ki spada po nastanku v prva leta babilonskega izgnanstva kmalu po letu 587 pred Kr., delo neznanega preroka. Iz tega psalma je tudi starozavezno berilo prve adventne nedelje v bogoslužnem letu B. Ob spominu na vse, kar je Bog storil za svoje ljudstvo (pisec misli predvsem na izhod iz Egipta in na naselitev v obljubljeni deželi), postane nezvestoba in zakrknjenost ljudi toliko bolj očitna. Vendar je prepričan, da je vdanost v Božjo voljo edina pot do rešitve, saj pravi: »Naproti prihajaš tistemu, ki z veseljem ravna pravično, tistim, ki se te spominjajo na tvojih potih. Glej, ti si se srdil in mi smo grešili, če bi se vedno držali tvojih poti, bi bili rešeni.« V luči Nove zaveze lahko iz tega besedila povzamemo, da je "prihod" Kristusa na svet delo Očeta, ki tako izraža svojo ljubezen, svoje usmiljenje, svojo pomoč in svoje odrešenje. Prošnja za Gospodov prihod je torej danes prav tako sodobna in potrebna, kot je bila v času izgnanstva, ko je ta molitev nastala.

Današnji človek je v marsičem podoben temu adventnemu sporočilu. Vernik današnjih dni ima podobne težave, kot jih je imel Izraelec v času babilonskega izgnanstva: dandanašnji svet povzroča težave tudi v osebnem življenju. Spomnimo se ateističnega nasilja po drugi svetovni vojski, ki se vleče prav do danes. Posledice so vidne tudi v gospodarskem in političnem življenju. Kar oglejmo si svojo narodno zgodovino zadnjih desetletij. Propad je prišel tako daleč, da današnja vlada z lažmi zanika celo osnovne človekove pravice. Vsakokrat, ko mislimo, da smo že na dnu, se nam odpirajo novi prepadi izkoriščanja, zlorab in hudobije

Ob vsem tem je za nas važen je poudarek, da je Bog naš Oče, kar je za staro zavezo nekaj povsem nepričakovanega, za nas pa tako vsakdanje, da velikokrat pozabljamo, kaj Božje očetovstvo in naše sinovstvo v resnici pomeni. Ta zavest in vse njene posledice pa se vrnejo, če se zavemo svoje krivde in tudi dolžnosti, ki jih imamo kot otroci do svojega Očeta.

34. nedelja med letom - 26.november 2023

Jezus Kristus, Kralj vesoljstva

Ezk 34,11-12.15-17

Prerok Ezekiel je živel v času, ki je bil za Jude usoden. Po smrti kralja Jošija leta 609 pred Kr., ki mu je uspelo začeti politično in versko reformo, njegovi nasledniki niso bili sposobni nadaljevati delo, ki ga je on začel. Politika raznih zavezništov in tvegana politična igra je iz Jeruzalema naredila žogo, za katero sta se potegovali obe velesili, Egipt in Babilonija, s tem se je pa začel zaton Judovega kraljestva. Leta 597 pred Kr. je moral Jeruzalem po trimesečnem obleganju odpreti vrata babilonskemu kralju Nebukadnezarju II. Judovski kralj Jojakin in precejšnje število obrtniškega in duhovniškega plemstva, med njimi tudi Ezekiel, so bili odvedeni v izgnanstvo v Babilonijo. Kljub temu so tisti, ki so ostali hitro začeli spet kovati zarote proti babilonskim gospodarjem. V Jeruzalemu je Jeremija opominjal in zaklinjal, naj tega ne počno. Med izgnanci je Ezekiel bičal politično kratkovidnost in neutemeljeno upanje, pa niso poslušali ne enega ne drugega. Tako je prišlo do katastrofe leta 587, ko je prišlo do razdejanja Jeruzalema in so bile uničene vse sanje ostalih Jeruzalemčanov in izgnancev. Tako enih kot drugih se je polastila nekakšna mrtvična brezčutnost.

V tem duševnem stanju je Ezekielovo preroštvo pomenilo bistveno spremembo. Popolnoma je izginilo zaupanje v lastno sposobnost, njegove besede postanejo besede tolažbe in obljube ostanku ljudstva, da bi podprl tiste, ki so izgubili upanje.

Naš odlomek iz 34. poglavja je odlomek vélikega govora o pastirju. V njem prerok kaže Boga, ki kljub vsem človeškim zmotam in stranpotem ne zapusti svojega ljudstva. Zavrže stare pastirje in kot "lastnik" prevzame skrb za svojo čredo. Prerok opisuje bodočnost kot zedinjenje vse črede, pa ne več okrog kralja, ampak okrog Boga. To zedinjenje bo temeljilo na osebnih odnosih med Bogom in vsakim

članom ljudstva, na večni zunanji pripadnosti zavezi z Bogom. V novi zavezi se je to uresničilo, saj ima evharistična skupnost enake bistvene poteze. Sestavljajo jo oni, ki jih je Bog zbral okrog sebe ne glede na pripadnost raznim narodom in kulturam, politikam in družbenim razredom. Pred Bogom so vsi enaki. Slovenci smo preživeli "bratstvo in edinstvo", danes doživljamo "demokracijo", ki je slabša, kot je bil nekdanji komunizem, saj je njen cilj ustvariti družbo, v kateri bo večina imela samo to "pravico", da ne glede na revščino, ki je vsak dan večja, daje vse možnosti tistim nesposobnejšem, ki so se na zadnjih volitvah polastili oblasti. Mnoge ideologije so poskušale ustvariti brezrazredno družbo in mnogi režimi so jo obljubljali, pa je do zdaj še vsaka propadla. Tako bo propadla tudi ta, ki nam danes vlada, od naših molitev pa je odvisno, da bo to čimprej.

Edina resnično brezrazredna družba je evharistična skupnost. Vsak član se more v njej osebno pogovarjati z Bogom, pri evharistični mizi pa je sprejet kot ljubljen Božji otrok tako zadnji delavec kot njegov delodajalec.